

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunsthaven, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1867.

Præs: 6 Sk. pr. Exp.

De Helliges Strid.

(Fra „Millennial Star.“)

De Hellige ere i enhver Tidsalder blevne bagvastede, forhaanede og forfulgte. Bereiningerne om de Sidste-Dages Hellige ere i saa henseende blot en Øjentagelse af de forrige Dages Helliges Historie. Sandt nok, Rædselscenerne ere blevne blodigere og have viist sig i en langt fortære Farve i vor Tid end i gamle Dage, men imidlertid ere de en Folge af den samme bittere, bigotte og morderiske Vand, som den, der gjorde sig gjeldende fordom.

Ligesom Cain hadde den retfærdige Abel, saaledes har ogsaa Verden havet „Rigets Born,“ og ligesom den første Morder torstede efter sin Broders Blod, saaledes have de, der „ikke annammende Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse,“ forfulgt Guds Folk indtil Døden. Den samme Vand, der i Frelserens Dage gav sig tilkjende ved Haabet: „Vort med ham, korsfæst, korsfæst ham,“ og som fordom ophidsede Belials Sonner, viser sig endnu i den Uvillie, det Had og den Forbit-

trelse, som Verden lægger for Dagen mod de Sidste-Dages Hellige.

Men hvad er Varsagen til denne ugrundelige, morderiske Vand, som saa frygteligt har raset i mange Tusinders Hjerter i de forstjellige Tidsalder? Kunne de, som bestræbe sig for at opvække et almindeligt Had mod „Mormonerne,“ gjøre sig rede for Varsagen til det Had, der opfylder deres Hjerter, og som bevæger dem til at prædike, skrive og sammenmede Rænker for at ødelægge dette Folk? Nei, de kunne ikke. De Fleste af dem, der skrive og tale imod det, de kalde „Mormonisme,“ vise, at de ere i den fuldkomneste Uvidenhed med Hensyn til dens Grundsetninger og Bestemmelse. De strider imod Noget, men vide ikke ret, hvad det er, eller hvorfor de kjæmpe. De have en Anelse om, at der er Noget i den, som de ere fremmede for, og uden at standse for at spørge, om det ikke netop er dem selv, som have Uret, bestræbe de sig i deres Uvidenhed, Blindhed og Daar-

stab af alle deres Kræfter at tilintet-
gjøre den.

„Verdens Born“ i vore Dage gjøre
det Samme, som deres Førstfædre gjorde,
nemlig, de stride mod Gud. Fra den
Tid af, da den salvne Aand, som nu
kaldes Djævelen eller Satan, først sik for-
ført Eva til at synde og derved bragte
Synden ind i Verden, har den Mørkets
Aand, der stedse ledsager Synden og fører
til Død, samt hvilken udgaaer fra Mør-
kets Fyrste og hans Samfundsfæller, ud-
spredt sig over Jorden samt tiltaget i
Bælde og Magt, estersom Menneskene have
givet efter for dens Paavirkninger. Den
store Hob er blevet ledet af den, og mange
af Jordens Store ere blevne inspirerede
af samme, hvilket har været Uarsagen til
mange af deres saa øste beundrede Helte-
gjerninger og den Blodsudgrydelse og Un-
dertrykfelse, som de have været Ophavs-
mænd til. Til forstjellige Tider har vor
evige Fader udsendt sine Budbærere fra
det Høje, hvilke have bragt den Aand med
sig, der udgaaer fra ham, for at indføre
Lys og Sandhed samt tilbyde alle Jordens
Folkeslag Forløsning, Fred og Lyk-
salighed. De have kaldet visse Mænd,
som have været villige til at annamme
Sandheden, og sendt dem ud for at præ-
dike for Verden. Niemedet hermed har
været, at saafremt Jordens Indvaanere
vilde antage den, skulde den Aand, der
udgaaer fra det Høje, blive mere og mere
herstende paa Jorden, saa at Mørkets og
Løgnens Aand samt Synden og Døden
skulde ganske udryddes og Guds Kundstab
og Magt komme til at skjule hele Jorden.

Men naarsomhæft Gud formedelst sin
Barmhjertighed har sendt et Budstab til
Jorden, har den store Hob iblandt Men-
neskene fortæstet hans Propheter, som han
har sendt til dem, da de have foretrukket
at leve efter deres syndige Lyster og Be-
gjæringen samt at følge Dødens Fyrste for

at adlyde Sandheden, og saaledes er Sa-
tan blevet „denne Verdens Fyrste“ og
det er denne Aand, som er virksom hos
Vantrøvens Born. De Faa, der have
annammet Sandheden, have maattet er-
fare, at de ere komne i Strid med den
øvrige Deel af Menneskeslægten, thi den
Aand, de have annammet fra Herren, er
ligesaa forstjellig fra den Aand, der raa-
der i Verden, som Lys er fra Mørke.
Verdens Born have altid ført Strid med
Lysts Born om Overherredømmet.

Inspirerede af Mørkets Magter, have
de Ugudelige ført Krig mod de Hellige,
og Satan har stedse segt at indgyde dem
den samme morderiske Aand, som den,
der besjælede Cain fra Begyndelsen, og
ved samme har han tilskyndet dem til at
bagvadste og forfolge Propheterne samt
til at udgyde deres Blod. Dette er Uar-
sagen, hvorfor Guds Ejendre „prøvede
Bespottelser og Hudstrygeler, Lænker og
Fængsel, — hvorfor de bleve „stenede,
gjennemsaugede og henrettede med Sværd,
— hvorfor de „gil omkring i Haare- og
Gedeskind, lidende Mangel, betrængte og
mishandlede, omvankende i Ørkener, paa
Bjerger og i Jordens Huler og Kloster.“
Dette er Uarsagen til, at den store
Hob udraabte: „Bort med ham, korsfæst,
korsfæst ham,“ uagtet Pilatus ikke kunde
finde nogen Skyld hos ham. Dette er
Grunden til, at Pøbelen i Carthage er-
klærede, esterat den havde seet, at Loven
ikke kunde naae Joseph og Hyrum Smith:
„Kan Loven ikke naae dem, skal Kugler
og Krudt gjøre det,“ ligesom det er af
den selv samme Grund, at Statsmænd,
Præster, Bladudgivere og Verden i Al-
mindelighed bespotte og latterliggjøre Pro-
pheten Brigham Young, uagtet de ikke
kunne paavise, at han nogensinde har
brudt nogen menneskelig eller guddomme-
lig Lov.

Dette er kun en Gjentagelse af den

gamle Historie. Gud har nu igjen i vore Dage talet fra Himmelene, Engle have atten besøgt Jorden, Aanden er neddaledt fra det Hoie, og vor evige Faders Magt er igjen blevet lagt for Dagen. Sandhed og Bildfarelse, Lys og Mørke, Liv og Død, de Hellige og Verden ere atten paa Slagmarken. Men vil Udsaldet nu blive det Samme, som i forrige Tider? Dette besvare vi med et eenstemmigt Nei. Vi, de Hellige, der ere samlede imellem Klippebjergene, de Hellige i Abspredelsen, de Hellige, som ere gangne bag Sloret, de Hellige, der have faaet deres opstandne og forherligede Legemer igjen, samt de himmelstte Hærskarer med Jesus Christus, vor Saliggjørelses Ophav i Spidsen — vi alle, der ere sammenknyttede ved de samme hellige Vagter og ved den Aaland, som udgaaer fra vor himmelstte Fa-der, udbryde i et eenstemmigt og be-stemt Nei.

Den store Kamp, der er blevet forudsagt af alle de hellige Propheter, er allerede begyndt. Satan er „kommen ned iblandt Jordens Beboere og er meget vred, da han veed, at han kun har en kort Tid tilbage.“ I forrige Tider blev det ham tilladt „at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem, og Magt blev ham given over enhver Stamme, og ethvert Tungemaal og Folk,“ (Aab. 13, 7. 8.) og stolende paa sin Magt, undsaae han sig endog ikke for at forsøge paa at bringe selv „den retmæssige Arving,“ hvis Det det er at regjere, under sit Herredømme, sigende, idet han viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder: „Alt dette vil jeg give Dig, hvis Du vil falde ned og tilbede mig.“ Men nu er Tiden kom-men, „da Herren vil forbarne sig over Zion, ja den bestemte Tid er kommen;“ hans Tid til at bedrage Menneskene er snart udløben, og „der skal sættes et Segl over ham.“ Tiden er kommen, da Thro-

ner skulle omstyrtes, og „denne Verdens Riger blive Guds og hans Christi,“ da „Riget, og Herredømmet, og Rigernes Storhed under al Himmelens skal gives den Høiestes Hellige.“

Den Sandhedens Aaland, som nu udgives fra det Hoie, skal ingensinde mere blive borttagen fra Jorden. Indsamlingen af Rigets Born her i Kjødet og den virksomme Deeltagelse i det Sidste-Dages store Værk af dem, der ere gangne bag Sloret, vil have en saa afgjørende Indflydelse paa Mørkets Aaland, at den gauske vil blive fordreven fra Jorden, og dens Magt og Herredømme aldrig mere gjenoprettet. Kampen vil blive alvorlig, men dersor ogsaa Seiren stor. Enhver Plan, som de onde Aander formedelst deres List og lange Erfaring kunne indgyde, og som ugadelige Mennesker kunne udfore, vil blive bragt i Anvendelse mod Riget og Guds Folk. Mange af de store Nationers Rigdomme, og Kunst samt Nutidens Opdagelser, Opfindelser og Lærdom ville blive anvendte i Satans Ejeste i den store Kamp, men den vil blive af kort Varighed. Strid og Uenighed ville svække og opbryde hans Magt, medens de Helliges stedse tiltagende Enighed vil gjøre deres Indflydelse uimodstaelig og uovervindelig.

I Hellige! „Vi have ikke Kamp mod Kjod og Blod, men mod Fyrstedommer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondstabens aandelige Hær under Himmelens.“ Vi ere dog visse paa Seiren, ikke formedelst vor egen overlegne Viisdom, Magt og Dygtighed, men formedelst Guds Kraft. Vor Kamp er aandelig, og vi maae kjæmpe med aandelige Vaaben. Vi kunne komme i Strid med Verden og maae dersor være beredte paa, hvad der vil komme, men vi ere ikke kaldte til at udgyde Blod. „De Ugadelige ville dræbe de Ugadelige,“ men

vor Kamp er og vil blive mod de Mandere, som ere virksomme i Mennestenes Hjarter.

Bed at vise trofast Lydighed mod vore Ledere og ved et helligt Levnet ere vi visse paa at vinde Seir. Vi maae lade vor Vandel være saadan, at vi kunne sige med Jesus: „Denne Verdens Fyrste kommer, og har slet Intet i mig.“ Vi kunne aldrig blive Venner baade med Gud og Verden. Evangeliets Aand er ganse modsat den Aand, som raader i Verden. „I ere ikke af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, dersor hader Verden Eder,“ og vi maae siebse være forberedte paa, at denne Forbittrelse vil mode os fra Verdens Side. Den kan vel stumre for en Tid, men den vil ved enhver vigting Begivenhed, der indtresser i Kirken, vaagne op igjen med fornynet Kraft. Uanseeht hvad der foregaaer, skulle vi aldrig give Twivl eller Frygt Rum i vore Hjarter, thi saafremt vi forblive trofaste, skulle vi tilvisse overvinde alle vore Djender, og ligesom Morgensolens Straaler gjennemhryde Nattens Taage, saaledes skal ogsaa Tusindagrets Morgengry, som nu er begyndt at skinne, mere og mere bane sig Vei, og dens Sol skal aldrig mere gaae ned.

Vi sige til Vladudgivere, Prester og Alle, der søge at tilintetgjøre „Mormoniønen“: „I vide ikke, hvilken Aand I ere af.“ Ophorer med Eders taabelige og unhyttige Bestrobelser, indtil I have lært at forstaae, hvad I stride imod. Grandster dens Historie og undersøger dens Grundsetninger, ikke efter de smudsige Udgylsler, som udstromme fra stamlese Apostater, der ere blevne udelukkede for deres Overtrædelser, ellers fra de falske og smudsige Beretninger, som bringes i Omlob af Leiesvende, der frygte for, at deres „Næringævi er i Fare,“ men lytter til Guds bemyndigede Ejendomme, som ere anerkendte af Menigheden, og hvilke ere udgangne iblandt Mennestene ene og alene i den Hensigt at forkynde dem Saliggjortelsens Plan.

Vi indbyde alle Mennester til at omvende sig og at blive dochte til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellige Aands Gave. Drager ud fra de Ugudelige og samler Eder i vor Guds Zion mellem Bjergene, paadet I kunne findes paa Herrens Side i den store og endelige Kamp, som forestaaer.

Uddrag af Stephens og Gatherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 185.)

Men for at vende tilbage igjen. Under vor Førers Veiledning tilbragte vi en trættende, men høist interessant Dag. Hvad vi saae, behover ingen Overdrivelse. Det oppalte Forundring og Forbanselse.

Om Estermiddagen kom det sædværdige Uveir, men vi havde imidlertid fordeelt vore Maatteer langs henad Corridorerne under Bedækning af den ydre Muur, og varer saaledes bedre beskyttede, men lede

strælfeligt af Mosquitterne, hvis Surren og Stik forjagede al Sovn. Midt ud paa Natten tog jeg min Maatte og flygtede for disse Forstyrre af min No. Regnen havde ophort, og Maanen, der brod ud mellem de tykke Skyer, kastede et mat Skin paa den edelalte Corridor. Jeg flærede over en Steenhob ved den ene Ende, hvor Muren var nedfalden, og idet jeg snublende gik langs henad Udkanten af Paladset, kom jeg ind i en Bygning ved Siden af samme nærværd Foden af Taarnet, og ved at samle i Mørket fandt jeg et Sted, hvor jeg udbrænde min Maatte lige ved Enden af Porten. Flagermønsene sloi hvælende gjenuem Indgangen og gjorde en stem Stoi, men de hæsslige Skabninger drev dog Mosquitterne bort. Hugtigheden i Indgangen var hølig og forfristende, og med en noget piislig Frygt for Slanger og andre Krybdyr, Fjærbein og Skorpioner, der hyppigt forekommie i Ruinerne, faldt jeg endelig i Sovn.

Bed Dagens Trembrud vendte jeg tilbage, og fandt Catherywood og Pawling halvt paaklædte siddende paa Stene og i en sorlig Sindsstimming. De havde tilbragt Natten endnu værre, end jeg havde, og vor Stilling og vore Udsigter var i Sandhed mislige. Regnen, strengt Arbeide og daarlig Forpleining syntes som Intet, men vi kunde ikke mere leve uden Sovn, end hin Taabe i Væsps Fabler kunde leve uden Fode, og dode, da han netop havde lært at leve uden at spise. Paa alle sine Reiser gjennem Landet havde Pawling aldrig været utsat for saa haarde Strabader, som siden han træf os.

Den følgende Nat var Mosquitterne aldeles uteaalelige; de mindste Dele af Legemet, der var blottede, ja selv Finger-spidsene, blev stukne. Maar vi bedælde vore Hoveder, blev Heden altsor

qvælende, og om Morgen var vore Ansigter ganste opsvulmede. Blottede for enhver hjælp, vare vi i en stem Knibe. Det er ved saadanne Leiligheder, Menneskenes Opsindsomhed ret kan lægges for Dagen. Det maa erindres, at vore Senge bestode af Stænger, som vare lagte Side om Side paa fire Stene, der tjente som Sengefodder. Over disse lagde vi nogle Huder, som vi havde bragt med os, og vore Armas de Agua, til at beskytte os for Regnen, og over dem igjen lagde vi vore Straamaatter. Dette hindrede vore Hjender fra at komme til os igennem Aabningerne mellem Stængerne. Vore Lagener vare allerede blevne syede til Sakke. Vi opsprættede den ene Side, stare Stænger og beiede dem i tre Buer omrent to Hod høje og satte dem over Sengene. Over disse Buer strakte vi vore Lagener og syede dem fast omkring det Hele med kun en lidet Aabning ved Hovedet, saa at disse Senge fuld megen Lighed med Ligstiller. Efter at have arbeidet haardt om Dagen, krobede vi ind i dem om Aftenen, medens Hærskarer af Mosquitter ventede paa os indenfor. Vi sikrede de aabne Steder, idet enhver af os med en tændt Lykstump holdt Jagt efter disse vingede Skabninger og sloge omkring os, og med en vis Felelse af Trods lagde vi os til at sove. Vi havde blot et Par Lagener hver, og nu havde vi en ny Maade at sove paa under dem. Forinden den Seier, dette Arrangement forstaffede os over Mosquitterne, ydede det os ogsaa en anden Fordel; Heden var nemlig saa stærk, at vi ikke kunde sove med vore Klæder paa. Det var umuligt at anbringe vore Senge udenfor Dryppet, og da vore Tæpper, som vi havde udspændt et Par Hod over os, derved blevne vaade, affjælede de den hede Luft indenfor.

Hvad vor Levemaade angil, kom Indianerne til os hver Morgen med Levnets-

midler, men for at vore Tortillas, som blev bagede i Alcaldens eget Kjøkken, ille skulle bringe hans egne Huusholdningsanliggender i Uorden, ankom de sjeldent førend efter Frokost.

Midlertid fortsatte vi vort Arbeide. Ligesom i Copan var det mit Hverv at gjøre de Forberedelser, som vare nødvendige for at Catherwood kunde tegne. Mange af Stenene maatte reengjores og glattes, og da vi onskede at faae vore Tegninger udførte med den størst mulige Realagtighed, maatte vi paa mange Steder oprette Stilslader til at opstille Camera Lucida paa. Pawling hjalp mig godt med dette Arbeide. For at Læseren stal kunne danne sig et Begreb om Bestaffenheten af de Gjenstande, som vi fandt saa megen Interesse i, fremstætte vi en Beskrivelse over den Bygning, i hvilken vi boede, det saakalde Palads.

Dette staer paa en ved Kunst dannet afslang Forhøining, der er 40 Fod høj, 310 paa For- og Bagsiden, og 360 Fod paa Siderne. Denne Forhøining havde tidligere været beslægt med Stene, hvilke vare fortrængte fra deres Sted formedelst Treernes Vækst, og nedfaldne, og det er nu vanstelligt at kunne bestemme dens Stilkelse.

Bygningen vender med Forsiden mod Øst. Den er 228 Fod lang og 180 Fod bred, men derimod kun 25 Fod høj. Rundt omkring hele Bygningen er en temmelig fremstaaende Gesims af Steen. Forsiden har fjorten Indgange, af hvilke enhver har en Brede af ni Fod, og Gavlerne imellem dem ere sex a syv Fod brede. Til venstre (naar man gaaer hen imod Bygningen) ere otte af disse Gavler faldne ned, og det Samme er tilfældet med Hjørnet til Høire, saa at hele Planen nedenunder er oversyldt med Ruiner. Kun sex Gavler ere endnu tilbage, medens den øvrige Deel af Forsiden er ganske aaben.

Bygningen er opført af Steen med en Blanding af Kalk og Sand som Bindemiddel, og hele Forsiden er bedækket med Stuftaturarbeide og malet, ligesom Gavlerne ere prydede med Gudebilleder i halvophøjet Arbeide. Paa Overkanten er der dannet tre Hieroglypher i Stukkaturen. Den har været omgiven af en rigt forziret Kant, ti Fod høj og seg Fod bred, men kun en Deel deraf er nu tilbage. Hovedfiguren staer i en heldende Stilling, saa at Hovedet danner en straa Vinkel af omtrent 45 Grader mod Hæderne. Den øvre Deel af Hovedet synes at være sammenpræsset og udstrakt i Længden, hvilket maaske er stæt paa samme Maade, som en Deel Indianere i vort eget Land endnu bruge i et lignende Diermed. Hovedet har et Udseende, som man nu for Tiden kan sjeldent seer Mage til i denne Deel af Landet. Hovedpynten er sienstsynlig dannet af Hjedre. Over Stuldrerne er en Bedækning, som er prydet med Dopper, og en Brystplade. En Deel af Biraterne paa Baletet ere i Stykker. Underklædningen stal sandsynligvis forestille et Leopardskind, og den hele Dragt ligner uden Twivl de Costumer, som bruges af dette ubekendte Folk. Han holder en Stav eller et Seepter i Haanden, og lige over for hans Hænder ere Spor efter tre Hieroglypher, som nu ere ødelagte. Ved hans Fodder sidde to Menneskestikker med forslagte Been, formodentlig Supplikanter. En levende Indbildningskraft kunde maaske udfinde mange Forklaringer med Hensyn til disse besynderlige Figurer, men vi kunde ikke danne os nogen tilfredsstillende Menig om dem. Hieroglypherne fortælle uden Twivl deres Historie. Gipsen er af en benndringsværdig Flinhet og saa haard som Steen. Billedet havde været malet, og paa flere Steder rundtomkring samme opdagede vi Spor af røde, blaa, gule, sorte og hvide

Farver. De Gavler, som endnu ere tilbage, indeholde andre Billeder af næsten det samme Udsende, men uheldigvis ere de mere bestyrlige end Forstnævnte, og paa Grund af Terrassens Skraaning var det vanskeligt at saae opstillet Camera Lucida saaledes, at det var muligt at afgrense dem. De Gavler, som ere nedfaldne, have uden Twivl været forsynede med lignende Prædikser. Ethvert af disse Billeder har sandsynligvis haft sin særige Betydning, og det Hele har upaa-tvivleslig enten fremstillet en Allegori, eller en eller anden historisk Begivenhed Saalænge Alt var i fuld Stand og malet, maa det have frembuddt et smukt og ærefrygtbydende Skue, idet man steg opad Terrassen.

Hovedgangen udmerker sig ikke hverken ved sin Størrelse eller fremragende Forziringer, men kun ved en Række Trappetrin af Steen, hvilke over Terrassen føre op til samme. Indgangene have ingen Dore, eiheller er der de ringeste Spot tilbage af saadanne. Paa hver Side indenfor er der en Fordybning i Muren, henved otte a ti Tommer i Fjirkant, og i samme er en cylinderverformig Steen af omtrent to Tommers Diameter besæst i en opret Stilling, og har maaskee tjent som Dørslaa. Langs Gesimsen udenfor, der naaede henved een Fod udenfor Væggen, var der boret Huller i Steinen i nogen Afstand fra hverandre, og det er vor Menning, at et uhyre Stykke Bomuldstoi, som har naaet langs hele Bygningen, og hvilket maaskee har været malet i samme Stil som Ornamenteerne, har været fasthestet til denne Gesims og har ligesom et Forhæng funnet blive rullet op eller nedladt efter Behag, naar man har villet bestyrte sig enten for Solens brændende Straaler eller for Regn. Saadanne Forhæng bruges nu foran Selegangen omkring nogle Haciendaer i Yucatan.

Overkanten af Indgangene vare alle ødelagte. Det saae ud til, at de havde været firkantede, og over enhver af dem vare store Fordybninger i Muren paa begge Sider til at lægge Dørtræerne i. Disse vare alle faldne ned, og Stenene ovenfor dannede ujevne, naturlige Hælvinger. Nedenunder lade store Grus-hobe, men der fandtes ingen Levninger af Dørtræerne. Hvis de havde været af Steen, maatte de have været synlige og kendelige, hvorfor vi antog, at de maatte have været af Træ. Vi havde imidlertid ikke noget Bestemt at støtte denne Paastand til. Det er ikke omtalt hverken af Del Rio eller Capitain Dupaix, og vi vilde maaskee aldrig have dristet os til at komme frem med denne Slutning, havde det ikke været paa Grund af de af Træ forsyndigede Dørtræer i Deosingo, og ved det, vi sidenester saae i Yucatan, bestyrkedes vi i vor Menning, der hævedes over enhver Twivl. Imidlertid antager jeg derfor ikke, at dette er noget bestemt Bewis med Hensyn til Bygningernes Alde. Dersom Træet havde været af den Bestaffen-hed, som det vi saae paa andre Steder, vilde det have været evigvarende; dets Forraadnelse maa have gaaet overordentligt langsomt for sig, og Aarhundrede kunne gjerne være hengaaede inden dets fuldkomne Oplossning.

Bygningen har to ligelobende Corridorer, der strække sig langs alle fire Sider af Bygningen. Paa Forsiden ere disse Corridorer henved ni Fod brede og strække sig langs hele Bygningen i en Længde af henimod 200 Fod. I den lange Muur, som afdiller dem, er der blot een Dor, hvilken er lige overfor Indgangen, og har paa den modsatte Side en anden Dor, der fører til Gaardsrummet paa Bagsiden. Gulvene ere af Cement, der er ligesaa haard, som den man finder i Ruinerne af de gamle romerske

Bade og Eisterner. Bæggene vare henved ti Fod høie, gipsede og paa begge Sider af Hovedindgangen prydede med Medallioner, af hvilke dog blot Kanterne vare tilbage; de have maastee indeholdt

Prystbilleder af Kongefamilien. Stillevæggen havde Aabninger, der vare henved een Fod i Gjennemsnit og have sandsynligt tjent som Lusthusler.

(Fortsættelse).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Jernbane over Amerika.

(Fra Bladet „The Scotchman.“)

Fra New York til San Francisco er der en Afstand af 3,219 engelske Mile. Af denne Vejlængde kan nu 1,887 Mile tilbagelægges med Jernbane, og inden to År fra nu af vil der gaae Jernbanetog lige fra Atlanterhavet og til det stille Hav, hvorved man vil kunne gjøre denne Reise paa fem Dage. For at denne stal kunne gjøres med Bequemhed, ville nogle af Jernbanevognene blive indrettede som Sovewærelser, andre som Sidde- og Læseværelser, og efter andre som Spiseværelser, saa at om den Reisende ønsker det, kan han nyde de samme Brøvemmeligheder, som paa et godt Hotel, medens han føres frem over Klippebjergene og de øde Sletter i det fjerne Vesten.

Jernbanen over Klippebjergene og de vestlige Sletter anlægges af to Selskaber, nemlig „the Central Pacific“ der hovedsagelig bestaaer af Kapitalister fra Californien med Sacramento som Hovedsæde, hvilket Selskab har paataget sig Anlægget af den vestlige Deel af Linien fra San Francisco og østover, — og „the Union Pacific“ der bestaaer af Kapitalister fra New York og Europa, hvilket har paataget sig Udsærelsen af Baneanlægget i den østlige Deel fra Omaha, en Stad i Nebraska, og østover. Hvert Selskab har faaet et Patent fra Congressen, isølge hvilket ethvert af dem vil komme til at eie og raade over saa meget af Banen, som det kan faae færdig, og derfor kappes man ivrig fra begge Sider, om hvem der først kan naae Saltfossstaden, og der arbeides derfor efter en Maalestok, som man hidindtil paa langt nær aldrig har funnet opvise Mage til i Jernbanernes Historie. Hvert Selskab faaer en vis Pengesum af de Forenede Staters Regjering for hver Mil, det faaer Jernbanen færdig, nemlig 3,200 Pund Sterling (28,800 Rigsdaler dansk) for Milen der, hvor Jordene er jevn, og 6,400 Pund Sterling (57,600 Rdlr.) pr. Mil paa de Steder, hvor Jordene er bakket, samt 9,600 Pd. St. (86,400 Rdlr.) pr. Mil over Klippebjergene og Sierra Nevada, hvor der udkræves det meste Arbeide. Foruden denne Ydelse i Penge giver Regjeringen 12,800 Akres Land pr. Mil langsmed Jernbanelinien. Afstanden fra San Francisco til Store Saltfossstad er 705 engelske Mile, og den største Hoide, som Linien naær paa denne Strækning, er 7,042 Fod over Havet. Ikke langt fra Sacramento begynder Banen et hæve sig opad over den ujevne og høje Bjergkjede Sierra Nevada, hvorved den naær en

Høide af 7,000 Fod i en kortere Strækning end 100 Mile. Den stiger uden Afbrydelse jevnt opad paa hele denne Strækning. Paa denne Linie vil der kun blive Tuneller i en Længde af 2,400 Fod, og den steileste Strækning udgør kun halvijerde Mil, hvor Banen hæver sig 116 Fod Milen. Dette Selskab har 12,000 Mennesker i Arbeide, for største Delen Chinesere, der ere meget flittige, fredelige og påtidelige, samt siges, at „kunne fuldkommen sættes ved Siden af de bedste Grænseindere“ efter nogle Maaneders Erfaring. Selskabets Lokomotiver forsærdiges i San Francisco, og Ternet dertil kommer fra England.

Formanden for det andet Selskab, der har påtaget sig Ternbaeleanlægget fra Omaha og vestover, er General Dig, de Forenede Staters nuværende Minister i Frankrig. Afstanden fra Omaha til Saltfostaden er 1,035 engelske Mile, og denne Banes største Høide over Havet er 8,230 Fod. Denne Linie strider fremad med en Hurtighed, hvortil man i Ternbanernes Historie hidindtil ikke har funnet opvise noget Sidestykke. Der er blevet sagt, at det vilde være noget hidindtil Uhørt at lægge een Mil Ternbane om Dagen, men dette Selskab lægger to og undertiden halvtredie Mil om Dagen. Denne Linie har en meget heldig Beliggenhed. Langs igjennem Platedalen hæver Linien sig kun syv Fod Milen, og selv over Bjergene vil den ikke komme til at stige over 80 Fod pr. engelsk Mil. De Skinner, som nu benyttes, bringes dertil fra Østen, men saasnart man nærer Bjergene, kommer man til Selskabets egne Ternminer, og der vil det anlægge Valserværker, saa at Skinnerne kunne forsærdiges paa Stedet. Man troer med Bisched, at Ternbanen fra denne Kant vil blive færdig til Saltfostaden henimod Slutningen af næste Aar.

Når denne Linie bliver færdig, vil der aabnes en ny og vid Mark for Reisende, som enten i Forretningsanliggender eller for deres Tornsielsses Skyld ønske at besøge fjerne Egne. Langs hele Routen har man de smukkeste Udsigter af Verden, og der er ingen Ende paa mineralstof og varme Kilder, med Billedhuggerarbeide forsynede Klippestykker, Bjerge, tildeels med sneedealte Toppe, Vandfald, større og mindre Stovstrækninger med kjempemæssige Træer, og paa Bjergsletterne Indsoer, der ligge ovenfor Skyerne. Den Reisende kan standse efter Behag; han kan gaae paa Jagt efter Bosler, ligge i Leir iblandt Indianerne, spise med dem, deeltage i deres Krigsdands, drive Spog med deres Kvinder, og derpaa fortsætte Reisen til Store Saltfostad, hvor han kan besøge Brigham Young og enten gaae med Propheten i Theatret eller Tabernaklet, eftersom han maatte finde for godt. Fortsætter han sin Tour videre, kan han reise indtil han faaer se det stille Hav og staar paa Bredden af det smukkeste og mest majestetiske af alle Haver, hvis ændelige Bover ere ligesaa blaace som Himmelnen og øste lige saa stille som en lille Indsoes speilblanke Vandlade, der ikke er sat i Bevægelse ved det ringeste Bindpust.

August 1840.

(Fortsat fra Side 190.)

Han var meget godgjørende, og aabnede sit Huus for enhver Trængende. Medens han var i Quincy i Illinois, underholdt han Hundreder af de fattige Hellige, der havde taget sin Tilslugt derhen paa Grund af Forsolgerne i Missouri, og det uagtet han selv var kommen dertil uden Penge.

Hans Ligbegjængelse foregik den femte, ved hvilken Leilighed følgende Tale blev holdt af Robert B. Thompson :

Den Leilighed, som idag har bragt os til sammen, er af en overordentlig Vigtighed, thi det er ikke blot en enkelt Familie, som sørger og græder over denne Mandes Død — over ham, hvis Ligbegjængelse vi idag høitideligholde, men et heelt Samfund, ja Tusinder ville idag sige: „En Fader i Israel er gaaet bort.“

Den Mand, som vi have været vante til at see op til som Patriark, Fader og Raadgtver, er ikke mere iblandt de Dodelige; han har forladt sit midlertidige Tabernakel, budt Farvel til den jordiske Stueplads, og hans Aand, der nu er fri og ikke besværes af Noget, kan frit bevæge sig i den Verden, hvor de Netsærdiges og Guldcommengjortes Aander boe, og hvor Smerte og Sygdom, Gjenværdighed og Død ikke kunne trænge ind. Vore Venner, som ere gaaede bort tidligere end denne vor hedengangne hæderværdige og begrædte Fader, være Saadanne, som gjorde Livet behageligt for os, — i hvis Selskab vi fandt saa megen Glæde, og hvilke udbredte en Glands omkring sig i den Krebs, hvori de bevægede sig, og vi vare knyttede til dem ved Venstabet hellige Baand. Deres Ærde og Venlighed ville længe mindes af den sorgende Enke, den utroselige Mand, de grædende Børn

og de næsten til Fortvivlelse af Sorg dybt nedbiede Farldre — samt af en talrig Skare Bekjendte og Venner. Lig Stjernerne hisshenne paa Firmamentet stinnede de til Øre baade for sig selv og Kirken i de forskjellige Virtekredse, hvori Forsynet havde sat dem, og vi føle os tilboielige til at blande vores Laarer med dem, som blive udgydte af deres efterlevende Paarørende.

Vi forstaae imidlertid, at vi ved denne Leilighed have lidt et usædvanligt Tab, og følgelig føle vi en endnu større Sorg over samme. Om der nogensinde har været et Menneske, som har funnet gjøre Fordring paa et Samsunds Hengivenhed, saa var dette Tilfældet med vor elskede, nu afsøde Broder. Hvis der nogensinde er indtruffet nogen Begivenhed, som kunde opvække Sorg i Menneskets Sjæl og bringe Laarerne til at flyde, saa maa visselig en saadan Leilighed som denne være af en saadan Bestaffenhed, thi vi kunne i Sandhed sige med Israels Konge: „En Fyrste og en stor Mand er salben i Israel.“ Han var en Mand, der var os inderlig dyrebæ og knyttet til vores Hjarter ved næsten uopløselige Baand. Han var trofast mod sin Gud og mod Kirken, i hvilken som helst Stilling han end var og under alle de forskjellige Omstændigheder, han maatte gjennemgaae her i Livet.

Han var den Samme i Medgangens Dage, naar han var omgivet af alle Li-vets Bequemmeligheder, en smilende Borne-flek og alle huuslige Glæder, som, naar han ligesom Patriarkerne i gamle Dage, kaldtes til at forlade sit Hodeland for at drage til fremmede Lande, hvor han blev udsat for alle de Provælser og Forsol-

geler, der stedse i et saa rigt Maal ere blevne ophobede over de Hellige af Subjekter, som have været blottede for enhver moralst og religios Følelse, og hvilke have viist den samme Hensynsløshed mod det forsvarsløse Barn som mod den bedagede Olding, hvis solsværvede Løffer og surrede Kinder burde have været et tilstrækkeligt Værn mod deres Grusomhed. Men han kunde ligesom Paulus udtryde: „Jeg agter Intet, holder og ikke selv mit Liv for dyrebart, paadet jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde,” og han viste ved hele sit Levnet og al sin Afsærd, at han stedse var gjennemtrængt af en saadan Tanke.

Evangeliets Grundsætninger vare alt-for godt grundfæstede hos ham, til at de nogensinde kunde røkkes eller omstyrttes formedelst Forfolgelernes heftige Stormløb, indtrængende Fattigdom eller de sig optaarnende Bolger af Nød og Gjenvor-dighed. Nei, takket være Gud, haus Huus var bygget paa Klippen, og foligelig blev det staende fast og urokket midt under de rasende Elementer.

Bor hedengangne Faders Liv har været rigt paa vigtige Begivenheder, og han tog virksom Deel i det Sidste-Dages store Værk, idet han af de gamle Propheter, som engang have boet paa dette Fastland, var blevet betegnet som hans Fader, hvem Herren havde lovet at opreise i de sidste Dage til at lede sit Folk Israel, og formedelst den Trofasthed, Udholdenhed og usrømte Guds frygt, han i en lang År-række lagde for Dagen, viste han sig værdig til en saadan Son og en saadan Fa-milie som den, han nu den Lykke at være omringet af i sin Dødstund. De fleste af dem havde den Glæde at modtage hans Belsignelse endnu paa hans Dødsleie.

Han var allerede over Livets bedste År, da Sandhedens Lys bred ud over Jorden, og med Glæde hilsede han dets

milde og forfristende Straaler. Han blev af den almægtige valgt til at være et Bidne om Mormons Bog. Fra den Tid af var Sandhedens Forklyndelse Hovedformalet for alle hans Bestræbelser, og hans Sjæl var ganske gjennemtrængt af Guds Riges Anliggender. Hans Hjerte ynsedes over Menneskenes Børn, og at udfore sin himmelstte Faders Willie var for ham mere end Mad og Drikke.

Bed sin egen og sin Families ufor-trødne Flid havde han forstillet sig et Hjem i Staten New York, hvor han tilligemed enhver anden retstassen og flittig Borger uden Tvisl harde haabet at nyde alle Fredens og Friheden Belsignelser. Men da Sandhedens Grundsætninger blevne indførte og Jesu Christi Evangelium for-kyndt for ham og hans Familie, forlod hans Venner ham, hans Fjender rasede, og Forfolgelerne af onde og ugudelige Men-nester begyndte i den Grad, at han maatte flygte fra dette Sted og soge sig et Hjem i et mere gjælsfrit Land.

I Ohio træf han mange gode og ædelmodige Benner, og blev venlig mod-tagen af de Hellige, af hvilke Mange den Dag idag ere tilbage og kunne erindre de Scener, som der tildroge sig, af hvilke mange vare af en saadan Bestaffenhed, at de ikke lettelig ville gaae af Minde.

Da Herrens Huus var nnder Bygning, tog han virksom Deel i dets Op-førelse og iagttag daglig dets Fremad-skriden. Han havde den Glæde at være med ved dets Indvielse og at see det opfyldt af Hundreder af fromme Til-bedere. Ligesom him Konge i Israel inderlig længedes efter og bad om at maatte faae Fuldbendelsen af Herrens Huus at see, saaledes gjorde ogsaa han, og med ham kunde han udtryde: „Herre, jeg el-ler dit Huses Bolig og din Eres Ta-bernakels Sted.“ At opholde sig i Her-rens Huus og daglig at modtage Under-

viisning i hans Tempel, var hans største Glæde, og der nod han ogsaa mange Belsignalser samt tilbragte mangen en glæd Time med at udose sit Hjertes Folelser for sin himmelske Fader. Han har ofte i Genrum og fjernet fra Dagens Tummel betraadt dets hellige Gange længe forend Dagens Konge har forgyldt den østlige Himmel, og han har inden dets Mure udtalt sit Hjertes Begjærlinger, medens hele Naturen har været i Sovn. Inden dets hellige Bægge ere Himmelens Syner blevne udfoldede for hans Sinds Øie, og hans Sjæl har glædet sig i Evighedens Statte, ligesom han fra samme Sted har undervist den Ædmige og givet Enken og den Faderløse den patriarchalst Belsgnelse.

Derfra har han seet Værket udsprede sig vidt og bredt og været Vidne til, at Israels Aldster ere gangne ud med hans Belsignalser for at prædike Evangeliet, medens han opholdt dem ved Troens Bon og hilsede dem Velkomne, naar de atter vendte tilbage med deres Neg. Han tilbragte der mangen en lykkelig Time i Selstab med sin gamle Ledsgagerinde paa Livets Skueplads og sine Børn, hvilke han elskede med en sand faderlig Dinhed og Kjærlighed.

Jeg kunde her tale nærmere om de glædelige og frydfulde Scener, som vor elstelige Broder har oplevet, men jeg vil gaae over til en Begivenhed, der i Sandhed var sorgelig og provende.

De glædelige Scener varer snart forbi; det fortvarende Windstille efterfulgtes af Storm, og det strobelige Skib blev omstumlet paa det oprorte og fraadende Hav, thi Mange, som engang havde været stolte af at vedkjende sig ham som deres Fader og Ven, og hvilke sogte Raad hos ham, forenede sig med Sandhedens Fjender og sogte hans Undergang, samtid vilde have glædet sig over at see den gamle, hæder-

værdige Mand indespærret i et Fangehul; men takket være Gud, de sik ille denne Glæde; ved Forsynets Styrelse undsllyede han fra dem, og efter i nogen Lid at have undgaat sine Fjender, begyndte og fuldførte han en Reise paa insinde Mile og var med Taalmodighed alle de Beværligheder, som uundgæelig vare forbundne dermed. Efter en Reise, der varede flere Uger, ankom han lykkelig til Kjernen af Kirken i Far West, hvor han blev hjertelig modtagen af de Hellige, der havde fundet et Tilslugtssted i det rige og frugtbare Caldwell County.

Der haabede han, ligesom de Hellige i Almindelighed gjorde, at nyde Fredens Belsignalser. Der, omgiven af den frugtbare Jordbund og de blomsterrige Enge, som saa rigelig erstatte Landmanden for hans Arbeide og frembringe Græs i Overflodighed til Næring for de talrige Hjørde, der bedelte de vidtudstrakte Marker, haabede han at kunne nyde det hønslige Livs Beqvemmeligheder og Hygge.

Han havde imidlertid ikke længe næret dette glædelige Haab, forend det igjen forsvandt; de Belsignalser han atter havde begyndt at nyde, blevé snart tagne fra ham, og Sorgens Bæger, der var fyldt til Overmaal, rakte ham istedet, og det kan med Sandhed siges, at han, den hæderværdige Olding, uddral selve Væren, thi han saae ikke alene de Hellige underkuede, mishandlede og nogle af dem myrdede, men den kjærlige og omme Fader maatte se — og at! hvilket smerteligt Syn maatte det ikke være for ham — at to af hans Sonner, som han ventede Beskyttelse af, blevé bortrevne fra deres hønslige Krede, fra deres grædende og adspredte Familier af Uhyrer i Menneskestilkelse, hvilse svore og truede at dræbe dem, og havde gjerne ønsket at farve deres Hænder i de Helliges Blod. Dette var for Meget at høre for hans stærkt rystede

og nu synkende Legeme, og naglest hans Lillid til Gud var stor og hans Levnet saadant, som det sommer sig en Christen og Hellig, solte han dog som Menneske og Fader. Hans Helbred blev dengang rystet saaledes, at han aldrig nogensinde sik den igjen. De Tølelser, som paa den Tid gjennemfrydede hans Bryst, vare i Sandhed ikke af noget almindeligt Slags. Hans dybe Kummer og Sjælslidelser vare altsor store til ikke at stade hans Helbred, som fra den Tid begyndte at tage af i en usædvanlig Grad.

Det er overslodigt at gaae længere tilbage i Tiden for at tale videre om ham og hans bedagede Ledsgarerinde, som trofast har deelt hans Sorger og Bekymringer. De Hellige ere vel bekendte med de Lidelser, som vor hensøvede Ven og hans Hustru maatte udholde, da de flyttede fra høint Undertrykelsens Land. Det er tilstrækkeligt at sige, at han lykkeligt ankom til Illinois, men med nedbrudt Helbred, og siden den Tid har han arbeidet under store Sorger og Bekymringer, medens Sygdom langsvin, men sikert, har undergravet hans Legeme.

Maarsomhælt han havde en kort Drist for sine legemlige Smarter, andt han sin Glæde i at varetage sine patriarkalste Bligter, og han var ofte oprømt, naar han udførte dem; imidlertid har det hyppig været Tilfældet, at hans Forretninger have oversteget hans Kræfter, men hans Øver for Sandhedens Sag var saa stor, at han med Glæde anstrengte sig til det Yderste i sin Guds Tjeneste.

I den senere Tid har han været fænglet til Sygeleiet, og hans dodelige Bortgang var nær for Haanden. Forrige Loverdag Aften sprang et Blodkar i ham, og han opkastede meget Blod. Hans Familie kaldtes hen til hans Seng, da det nu var tydeligt at see, at han ikke havde lang Tid tilbage.

Afvigte Onsdag kaldte han sine Barn og Bornebørn omkring sig, og ligesom de forudvis Patriarker gav han dem sin sidste Belsignelse. Endstjondt hans Kraft havde forladt ham, og han flere Gange maalte afsryde for at hvile, vare dog hans Sjælsevner frie, han havde sin fulde Samling og var rolig ligesom de milde Beppyrer. Guds Kjærlighed var i hans Hjerte, Herrens Fred hvilede paa ham, og hans Sjæl var fuld af Medlidenhed og Belsignelser.

Alle de Omstændigheder, som staae i Forbindelse med hans Død, vare af den Bestassenhed, at de maatte lede Sindet tilbage til den Tid, da Abraham, Isak og Jakob bede Farvel til det Jordiske og gik ind til den evige Hvile.

Hans Død var ligesom deres sed, og det var visselig et stort Privilegium at være Bidne til en saadan Scene, og jeg mindedes følgende Udtryk af Digteren:

„Det Kammer, hvor det gode Menneske sin Skæbne gaaer imode,

Et Privilegium er, som langt overgaaer den Dydiges Vandring her i Livet.“

Han havde ikke Noget at bebreide sig med Hensyn til sit tilbagelagte Liv — ingen bange Årelser i Henseende til den Skæbne, han gik imode; Evigheden's Virkelighed brød frem for ham, og Tidens Skygger daledede, men der var ikke noget Skrækkeligt til at forurolige ham eller til at forstyrre hans Sindstro. Nei, Evangeliet, „som bringer Liv og Uforståelighed for Lyset,“ triumpherede helligt i hans sidste Time; de Sandheder, som saalænge havde været forlyndte og nærede af vor begrædte Ven, blev trofast bevarede indtil hans sidste Dieblisse, hvilket ikke alene er en Trost for hans nærmeste Paarørende, men for hele Kirken i Almindelighed.

De Lærdomme, der ere meddelede af ham, ville længe blive erindrede af hans

talrige Afskom, der upaatvivlelig vil hoste meget Gavn deraf og stræbe efter at blive en saadan Fader værdig, og det var at ønske, at alle de Hellige vilde følge hans Eksempel, vandre i hans Fodspor og føge at ligne ham i hans Tro og Øyder for derved at vinde Velbehag hos hans og deres Gud.

Uagtet hans Fjender ofte stjøde efter ham, „forblev dog hans Bue stark, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud,” medens hans Mod og Stadhaftighed aldrig forlod ham.

Hans Iver for at udsprede Sandheden var stor, og han oplevede den Tid, da han fil see store og vigtige Ting udforte. Han saae dette Værk i dets Begrundelse, medens det endnu blot kunde sammenlignes med Senepskornet, og han fulgte dets Fremadstriden med Opmærksomhed og levende Interesse, ligesom han havde den Glæde at see Tusinder paa dette Continent annamme Sandheden, og fil høre de glædelige Efterretninger, at ogsaa andre Landes Beboere vare blevne deelagtige i de samme Belsignalser.

Under disse Omstændigheder kunde han udtryde med den fromme Simeon: „Herre, nu lade Du din Ejener fare hen i Fred, thi mine Dine have seet din Frelse.”

Omdenstjøndt hans Aand havde taget Flugten, og hans jordiske Levninger snart ville blive sammenblandede med vor Morder Jord, vil dog hans Minde længe be-

vares hos dem, som havde den Glæde at nyde hans Bekjendtskab, og denne Grindring vil være frist og blomstrende, medens hans Fjender ville blive udslættede af Tilværelsen.

Maatte vi, elstelige Venner, som overlevde vor hæderværdige Ven, bestrebe os for at stræbe for den Sag, som var saa dyrebar for hans gamle Hjerte, og bede, at en Deel af hans Aand maas komme til at hvile paa os, paadet vi kunne være iblandt de ydmhyge Nedstaber, som skulle fuldende det store Værk, hvilket han saa paabegyndt med et saa usorligneligt Held, saa, at naar vi fremstilles for Christi Domstol, vi da med vor hedengangne Ven kunde saae denne Velkomsthilsen at høre: „Kommer hid, I min Faders Belsignede, og arver det Rige, som Eder er brredt forend denne Verdens Grundvold blev lagt.” Amen.

Tirsdag den 15de.

Ester en fuldkommen Taushed i to Aar er tilsidst Gouverneuren i Missouri fremkommen med en Fordring til Gouverneur Carlin i Illinois paa Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Lyman Wight, Parley P. Pratt, Caleb Baldwin og Alanson Brown, der vare flygtede fra Fængslet. Fordringen synes at være fremkommen i Forstaelse med Gouverneur Carlin, og der blev given Ordre til deres Paagribelse.

(Fortsættes.)

M y h e d e r.

England. Fenieropstanden i Irland kan vel betragtes som foreløbig undertrykket, men Gjæringen hersker fremdeles. Fra Plymouth er der afgaaet flere Krigs-

stibe med Landgangstrupper til Irland. Forrigt er Den allerede iforveien stærkt besat med engelsk Militair, navnlig Cavaleri. Fenierne have spredt sig i smaa Afdelinger i Bjergene eller u fremkommelige Egne, hvorfra de kunne bryde frem for at trætte Tropperne. Det Resultat have de ved deres stadige Insurrektioner dog opnaaet: nemlig, at mange engelske Familier tenke paa at forlade Den, hvor Op holdet i den senere Tid er blevet demi meget uhyligligt.

S p a n i e n. Fra Gibraltar meddeles der, at Kysten ved Valencia den 4de Marts er blevet hjemsigt af en stærk Storm, i hvilken en stor Mengde Skibe ere gaaede tilgrunde, deriblandt det store amerikanske Skib „Georg Washington.“ Man veed med Sikkerhed, at der var gaaet 69 Menneskeliv tabt.

G r æ k e n l a n d o g T y r k i e t. Det hedder i Beretningerne fra Creta, at Insurrektionen for Dieblækket er langt almindeligere og sterkere end den var ifjor, samtidt at Nationalforsamlingen paa Creta har indsat et ansvarligt Ministerium paa 7 Medlemmer til at styre Landet, indtil Kampen er endt. Af tyrkiske og øgyptiske Tropper skal der ialt kun være 15,000 Mand paa Den, medens deres Styrke ifjor Æsteraar besto sig til 45,000 Mand.

Paa Den Mytilene have voldsomme Fordstjælv fundet Sted den 8de Marts, og flere hundrede Mennesker ere omkomne. Man frygter for Dens Undergang.

Ligeledes har et voldsomt Fordstjælv fundet Sted paa Den Kefalonie. Et Dienvidne striver derom:

Den 4de Februar kl. 6, 10 Min. Morgen hjemsigtes vi af et af de stærkeste og længste Fordstjælv, som nogensinde har hørjet disse Egne. Det første og Hovedstødet kan have varet 25—30 Sekunder og var ledsgaget af en Larm, som er vanskelig at beskrive, men som maaske nærmest kan sammenlignes med en heel Hærs Gevær- og Kanonild. Man tenke sig hertil de sammenstyrtede Huses Bragen, og man vil da kunne gjøre sig en Forestilling om dette Fordstjælvs Begyndelse.

Jeg selv undslap med min Familie den sikkre Dod som ved et Bidunder. Vi var Alle endnu i Sengene og blev i et ølu indhyllede i Stov, Kalk og Steen; neppe kunde vi klæde os paa for at gaae ud paa Gaden, da et andet Stød, mindre stærkt end det førstie, men uheldigere i sine Folger, overraskede os, førend vi kunde forlade Huset. Men Gud være lovet, vi kom Alle lykkelig ud, og modte i det frie en heel Befolning, som for største Delen kun halvt paaklaedt flygtede ud af Ruinerne. Jorden var i bestandig Bevægelse, som om vi befandt os paa en Kjedel opsyldt med Dunster, og nye Stød gjentoges hver 5—10 Minuter. Heldigvis var vor Havn fuld af Skibe, som alle opsyldtes af flygtende Familier; de, der intet Skjul kunde finde, flygtede ud paa de frie Bladser og ud paa Landet, hvor de ere utsatte for den nuværende Aarstids raae Klima. Fordstjælvet har med veglende Styrke nu varet i 6 Dage.

Neppe var den første Skref forbi, før man allerede begyndte at beregne Sladden. Argostoli, Dens største By, har lidt meget; to Trediedele af Husene ere, uagtet de endnu staae, saaledes bestadigede, at de ikke kunne beboes. Landsbyerne i Omegnen have lidt ligesaa meget. Egnen om Liguri er nu blot en Massé af Ruiner. Selve Byen af samme Navn med 8,000 Indbyggere har neppe 3—4 Huse, som ere forblevne ubestadigede; alle de øvrige ere enten styrtede sammen eller bestinde sig i en saadan Tilstand, at de hvert Dieblik true med at begrave de forbigaende. I dette

Districtts 40 Landsbyer er bogstavelig ikke et Huus blevet forstaanet — Alt er en Grusshob. Af mange af disse Landsbyer er ethvert Spor forsvundet, ikke en Muur er bleven staende, og Ejendommenes Grundser lade sig ikke mere angive.

Man maa undres over, at ved en saadan Katastrofe Øffrenes Antal ikke har været større. Hidtil har man ikke angivet mere end ca. 300 Dode og Saarede i Forhold dertil. Hvad der formindstede Øffrenes Antal, var Tiden, da Jordstjælvet tildrog sig. Den hele Befolkning var endnu i Husene, som for det Meste skyttede udad og ikke faldt paa nogen Forbigaaende paa Gaden. Høvde Jordstjælvet istedet for Kl. 6 om Morgenens fundet Sted senere, vilde man ester al Sandsynlighed have talte de Dode i Tusindvis, da Liguris snevre Gader nogle Fod høit være opfyldte med Steen og Gruns.

Liguri syntes at være Midtpunktet for Jordstjælvet. Flere Dage itrae var Jorden i bestandig rystende Bevægelse, fra Tid til anden ledsgaget af underjordisk Torden. Overalt saae man Nevner i Jorden, men i Liguri ere der nogle af 4—5 Høds Brede og 40 Høds Dybde.

Det Overordentlige ved disse Jordstjælv er, at det ester vort Arkivs Dokumenter synes, at de regelmæssig vende tilbage hvert 100de Aar. To forsæderlige Jordstjælv have fundet Sted, det ene 1667, det andet 1767 og nu det tredie 1867. — Esterkommerne kunne lade sig det tjene til Advarsel.

Ester alt dette kan man begribe, i hvilken Tilstand en heel Befolkning befinder sig, utsat for Vær og Vand i den raae Værstid, uden Fortjeneste, uden Violler og Bagerovne, og med astækkede eller sunke Magasiner. Folket, er lidende af Sult, nærvæd at fortvile.

In d h o l d.

Side.	Side.		
De Helliges Strid Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat)	193.	Redaktionens Bemærkninger. (Jern- bane over Amerika) Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) : Nyheder	200. 202. 206.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.